

Prižgal je svečo in jo prikapljal na mizo. Tiho je bilo v sobi, kakor bi nikogar ne bilo notri. Vsi trije so strmeli v plapolajočo luč, molčali in mislili na — Leno.

Naenkrat se je vsa soba razsvetila. Po zasneženi poti sta se bližali hiši dve ogromni luči, dva žarometta. V naslednjem trenutku je pred bajto zabrnelo, avtomobil se je ustavil.

»Lena!« so vzkliknili vsi trije hkrati. Oče in mati sta hitela ven, Mihej je zlezal s peči, zavil v očestovo suknjo.

»Mihej — moj brat!«

To so bile prve besede, s katerimi je stric Andrej objel presenečenega Osojnika.

»Ali je mogoče, da si ti, Andrej, moj brat? Saj smo te vendar že davno imeli vsi za mrtvega.«

»Kakor vidiš, sem živ in zdrav, čeprav že v večeru svojega življenja«, se je smehljaj stric Andrej. »Čudno naključje me je pripeljalo v tvoj dom, Mihej. Tvoji hčerki Leni se imam zahvaliti, da bomo lahko skupaj obhajali sveti večer. Prav nič nisem vedel, kje naj te iščem, ko že toliko let ni bilo gla-

su ne od tebe, ne od drugih najinih bratov in sestra. Ali je še kdo živ razen tebe?«

»Zdaj sva samo midva še na svetu, Andrej.«

»Samo midva?« se je zamislil Andrej in solze so se mu zaiskrile v očeh. »Ti imaš ženo, otroka — a jaz nikogar. Vse mi je pomrlo. V tujini sem nato zahrepenel po domu. Če dovoliš, ostanem pri tebi, Mihej — za vedno. Z denarjem, ki ga imam, hvala Bogu, dovolj, bomo lahko zadovoljno živeli.«

Tako lepega svetega večera, take sreče še ni doživela Osojnikova družina kakor takrat. Mihej se ni mogel nagledati jaslic, pastirčkov, ki jih je prinesla Lena, in bleščečega božičnega drevesčka.

Zmeraj znova je morala Lena pripovedovati, kako jo je gospa spodila od hiše, kako je bila vsa obupana in je slednjič našla svojega strica, ki o njem še slišala ni nikoli.

Nad poljano, nad gozdovi, nad Osojnikovo bajto so plesale snežinke tiho in spokojno, da bi ne motile tišine, blaženosti svetega večera ...

BOŽIČ

Božič, lepi, mili božič,
praznik si miru in sprave!
Božji dih poljublja hiše,
polje, travnike, dobrave.

Staršem razvedri se lice,
v srcu sreča, up jim klije,
deci radost in veselje
iz oči nedolžnih sije.

Ah, kako srce ji utriplje,
ko se krog drevesca gnete,
saj se v jaslicah smehlja ji
Jezušček, nebeško dete!

